

Het christendom is de meest vervolgd religie ter wereld. Maar het hypocriete Westen weet niks beters dan consequent zwijgen

Posted on 22 november 2025 by Gastauteur

Terwijl christenen in het Midden-Oosten, Oekraïne en Armenië steeds verder onder druk komen te staan, verliest het Westen zijn morele kompas. Elders zweert het bij mensenrechten, maar als het om christenen gaat, heeft het die solidariteit vervangen door geopolitieke berekening.

Zes broers van zijn vader werden onthoofd. Dat vertelt, in een persoonlijk gesprek, een seminarist die in Duitsland tot priester gewijd wil worden. Het gebeurde in Irak, in Alqosh, vlakbij Mosul. Alqosh is een van de weinige Aramese nederzettingen die nog over zijn in de Vruchtbare Halve Maan, het gebied van de Levant tot de Perzische Golf. De Aramezen zijn de directe afstammelingen van de oude volkeren die ooit de grote beschavingen in het Midden-Oosten vormden.

Aramees was de *lingua franca* in deze regio toen Jezus Christus daar predikte. Het wordt daarom beschouwd als de ware oorspronkelijke taal van het christendom, ook al zijn de evangeliën in het Grieks geschreven; dat had daar destijds – meer nog dan het Latijn – de status van een wereldtaal. De liturgie, dat wil zeggen de taal van de mis, is een modernere vorm van hedendaags Aramees. De Arameeërs noemen zichzelf Suroye, Syriërs. Tot aan de islamitische verovering was het christendom niet alleen de belangrijkste religie; de (as)Syro-Arameïsche cultuur domineerde de hele regio die nu als het hart van de Arabische wereld wordt beschouwd.

De desinteresse van het Westen

Tegenwoordig leeft de meerderheid van de Arameeërs in de diaspora. De christelijke exodus uit het Midden-Oosten is niet pas in het derde millennium na Christus begonnen. De Armeense genocide, die tijdens de Eerste Wereldoorlog de opkomst van het nieuwe Turkije begeleidde, was al een voorbode. Minder bekend is dat de Armeense genocide slechts één episode was in de uitroeiing van het christendom in zijn bakermat. De genocide op de Pontische Grieken, die aan de Zwarte Zeekust woonden, duurde tot 1923. De Grieken in Cappadocië en langs de Middellandse Zeekust, en ook de Syrisch-Arameïsche christenen, ondergingen een soortgelijk lot. Deze handelwijze omvatte niet alleen bloedbaden en dodenmarsen, maar ook de systematische vernietiging van kerken en cultureel erfgoed. Het verleden van de christelijke minderheid moest uitgewist worden.

Tot op de dag van vandaag ontkent Turkije al deze genocides. Het is veelzeggend dat er geen internationaal proces tegen de oorlogsmisdadigers heeft plaatsgevonden in Turkije, hoewel die verslagen mogendheid tijdens de Vredesconferentie van Parijs werd aangespoord om de oorlogsmisdadigers te vervolgen en uit te leveren. Dat stond wel degelijk op de planning. Het had een voorbode kunnen zijn van de Processen van Neurenberg. Als gevolg van het ontoereikende internationale juridische kader konden de daders zich vrij bewegen – zelfs binnen het Duitse Rijk – en het Verenigd Koninkrijk liet een aantal van de verantwoordelijken vrij in ruil voor Britse krijgsgevangenen.

De desinteresse vanuit het Westen voor vervolgte christenen kent dan ook een lange geschiedenis. De negentiende-eeuwse Krimoorlog kwam nog voort uit het conflict tussen Frankrijk en Rusland als beschermers van het Heilige Land. Tegenwoordig haalt het Westen de schouders op wanneer er wéér een kerk ontploft of plattelandsbevolking wordt afgeslacht. De daders, zo zeggen ze, zijn auto's en

milities. Zelfs de machtige kardinaal Pietro Parolin schreef de oorsprong van de christenvervolging in Nigeria niet toe aan religieuze, maar aan 'sociale' problemen. Christenvervolging – een puur sociaal probleem dat kan worden opgelost met wat meer welvaart, betere arbeidsomstandigheden en hogere pensioenen?

De vraag waarom het christendom vandaag de dag de meest vervolgte religie ter wereld is, heeft een nare bijmaak. Het roept de wedervraag op: waarom staan de islam, het hindoeïsme of het boeddhisme niet bovenaan? Vooral in het geval van de islam is het duidelijk dat er een internationale moslimlobby bestaat die met oliedollars wordt gefinancierd. Toen de Rohingya-moslims in Myanmar werden vervolgd, was dat een internationale mediagebeurtenis die ook de Duitse politiek beïnvloedde. Er werd van alle kanten druk uitgeoefend op het Zuidoost-Aziatische land. Een dergelijke reactie zien we niet bij christenvervolging in het Midden-Oosten.

In Europa zijn de preken nu niet van de lucht. Bondsdagleden van de AfD hebben moeten aanhoren dat de CDU zich haar 'christelijke thema' niet laat afnemen door de AfD. De AfD, zo laat de CDU weten, wil slechts één groep helpen; de 'democratische partijen' daarentegen willen iedereen helpen – inclusief moslims. De boodschap is dat je je verdacht maakt als je over christenvervolging begint zonder ook over moslims te praten. Moslims lijden immers ook onder islamitische terreur. Hoezeer het morele kompas hier zijn richting kwijt is, blijkt uit het feit dat er zonder moslims vrijwel geen christenvervolging in het Midden-Oosten zou zijn. Maar als alle christenen zouden verdwijnen, zou islamitische terreur nog steeds bestaan. De vraag wie verantwoordelijk is, is taboe. Moslims staan uit principe altijd achter hun geloofsgenoten, maar in het Westerse denken wordt al te veel steun aan christenen beschouwd als bevooroordeeld, chauvinistisch.

Europa denkt politiek - niet cultureel

Maar wie beschermt de christenen in de wereld als het Westen het niet doet? De kerken in het Oosten verbazen zich er telkens over dat het Westen hen vergeten is, of eigenlijk terzijde heeft geschoven. Zij zelf zien hun christelijke broeders in het Westen, ondanks laïcisme, secularisatie en atheïsme, nog steeds als natuurlijke bondgenoten. Ondanks alle teleurstellingen. Voor hen is migratie alleen een laatste redmiddel. Want de verdrijving en uiteindelijke vernietiging van het christendom is openlijk het doel van de fanatici; een exodus is dan een nederlaag. Vooral omdat

kleinere etnische groepen weten dat ze hun eigenheid en erfgoed binnen een paar generaties kunnen verliezen als ze bijvoorbeeld in de VS, Australië of Centraal-Europa gaan wonen. Zonder de culturele verbondenheid met hun thuisland zullen hun kleinkinderen al geassimileerd zijn. Dan is over een paar decennia ook het Aramees, net als het Latijn, een taal die alleen in de mis voortleeft.

Het grote misverstand: terwijl de islamitische wereld zichzelf in wezen niet als een politieke gemeenschap ziet – het falen van het pan-Arabisme is hiervan het duidelijkste voorbeeld – doet het Westen dat wel. De islamitische wereld ziet zichzelf veel meer als een culturele gemeenschap, terwijl het 'Avondland' dit inzicht is kwijtgeraakt. De christen in de wereld wordt niet beschouwd als een medechristen, zelfs niet als een verre buur, maar als lid van een politieke, etnische of religieuze minderheid. Dit zijn denkpatronen en categorieën die buiten het Westen onbekend zijn. Sterker nog, het zijn categorieën die zelfs een Europeaan uit de vroegmoderne tijd vreemd zouden voorkomen.

Alleen bij vrome christenen vinden we zo'n culturele mentaliteit tegenwoordig nog wel terug. Die zien de Kerk nog steeds als een universele instelling, die door Christus verbonden is met elke gelovige. Er zijn echter geen echt 'christelijke' politici meer in Europa. Het feit dat de EU zelf haar oorsprong vindt in het katholicisme van Charles de Gaulle en Konrad Adenauer als verbindend element, terwijl de chimerisch vervormde nakomeling daarvan nu antichristelijk is en elke culturele eigenheid ontkent, is de grote ironie van de Europese geschiedenis. In Brussel denken mensen in politieke categorieën, niet in culturele, en zeker niet in religieuze.

Het veelgeciteerde concept van 'mensenrechten' kun je cynisch misbruiken, zo zien we niet alleen in de confrontatie van christelijke slachtoffers met moslimmeerderheden in de Bondsdag. Ook elders overheerst de politieke toon. In Oekraïne, de strategische bondgenoot van het Westen, mogen geen mensenrechtenschendingen plaatsvinden, ook niet op religieuze gronden. De Oekraïens-Orthodoxe Kerk, onder het gezag van het Patriarchaat van Moskou, wordt door Kiev beschouwd als een vijfde colonne van de vijand. De regering-Zelensky ziet haar als medeplichtig aan oorlogsmisdaden. Het Holenklooster van Kiev werd bij decreet geconfisqueerd en in augustus 2024 heeft de overheid de kerk als organisatie verboden, onder verwijzing naar de aanhoudende oorlog met Rusland.

Hypocrisie op alle fronten

Dat dit flagrante schendingen van de godsdienstvrijheid zijn, willen Brussel en andere Europese landen niet graag erkennen. De Europese Commissie legde uit dat Oekraïne 'buitenlandse inmenging door Rusland via een religieuze organisatie wil voorkomen zonder gewone kerkleden te vervolgen'. Dus geen christenvervolging: kerken kunnen verboden worden, en dat heeft helemaal geen gevolgen voor de gelovigen. 13 procent van de Oekraïense burgers behoort nog altijd tot deze kerk.

In Syrië erkent het ooit christelijke Westen ondertussen een voormalige leider van al-Qaida en het al-Nusra Front als de president en bevrijder van het land. Ooit gezocht als terrorist – de CIA loofde een beloning van 10 miljoen dollar uit voor informatie – rolt het Westen nu de rode loper voor hem uit. Als Ahmed al-Sharaa neemt hij de Europese leiders voor zich in; zijn *nom de guerre*, al-Julani, zie je nog maar zelden. De overgebleven christenen zijn zich er waarschijnlijk terdege van bewust hoe het onder een jihadistisch regime toegaat, terwijl Europa, in een volkomen misplaatste roes, juichte over de omverwerping van het gehate Assad-regime – een regime waaronder christenen tenminste in relatieve veiligheid konden leven, terwijl de situatie in de door islamisten gecontroleerde gebieden heel anders was.

Ook hier geldt: niet de culturele of zelfs morele verplichtingen waar het Westen zo graag mee pronkt in handvesten, resoluties en verklaringen, maar alleen coalities en allianties geven de doorslag. Assads Syrië was een Russische bondgenoot. Men accepteert dus een islamist als een noodzakelijk kwaad. Volstrekt onduidelijk blijft in hoeverre Europese belangen erbij gediend zijn dat het christendom in zijn thuisland wordt vermoord, of dat er nieuwe golven vluchtelingen op gang komen. Maar de Turken mogen, net zoals vroeger, vrijelijk hun gang gaan in het Midden-Oosten. Erdogans invasie van Noord-Syrië is een onderwerp dat slechts sporadisch in de westerse media opduikt.

Schandelijk in de steek gelaten

De tragedie van Armenië duurt, net als die van Syrië, voort. Toen Azerbeidzjan Nagorno-Karabach binnenviel, kon Europa niet adequaat reageren. Azerbeidzjan is zelfs geïnfiltreerd in politieke partijen als de SPD en de CDU. De olierijkdom van de Kaspische Zee maakt dit mogelijk. In tegenstelling tot zijn geostrategisch belangrijke buurland beschikt Armenië niet over dergelijke rijkdommen. Bovendien

beschouwen Ankara en Bakoe zichzelf als nauwe bondgenoten vanwege historische, religieuze en culturele banden. Azerbeidzjan kon rekenen op de steun van zijn grote broer toen het Nagorno-Karabach binnenviel en ook Armenië zelf bedreigde. De christelijke Armeniërs werden uit Nagorno-Karabach verdreven en de controle over vitale toegangswegen naar Armenië ging verloren.

Armenië voelde zich vooral in de steek gelaten omdat het juist een pro-westerse politicus, Nikol Pashinyan, als nieuwe premier had aangesteld. Traditioneel is het land nauw verbonden met Rusland. De verloren oorlog om Nagorno-Karabach in 2020 maakte dit vertrouwen in Rusland kapot. Dat Armeniërs opnieuw verdreven werden uit hun voorouderlijke gebieden bracht de natie tot de ontdekking dat ze nu weer voor haar voortbestaan moest vechten. Het feit dat uitgerekend Moskou een staakt-het-vuren instelde en vredestroepen naar de regio stuurde, was een bittere pil voor westers georiënteerde journalisten. De beweegredenen van Vladimir Poetin speelden een grotere rol dan de erkenning dat het Westen opnieuw had gefaald.

De toenadering van Jerevan tot de EU en de VS levert momenteel vreemde resultaten op. Net als Oekraïne kampt Armenië met de repressie van organisaties die zich tegen de regering of het Westen verzetten – of er simpelweg kritiek op uiten. De afgelopen maanden zijn meer dan twintig aanhangers van de kerk, en ook kritische journalisten en commentatoren, gearresteerd. Aartsbisschop Mikael Ayapahyan is al veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf wegens vermeende 'oproepen tot omverwerping van de constitutionele orde'. Aartsbisschop Bagrat Galstanyan, die massaprotesten leidde tegen het besluit van de regering om grensdorpen af te staan, zit sinds juni in voorarrest. Bisschop Mkrtich Proshyan van Aragatsotn zit eveneens in voorarrest. Premier Pashinyan lijkt zelfs de Katholikos van de Armeense Kerk – het hoofd van de kerk – te willen vervangen.

Ook hier is geen spoor te bekennen van het Westen en de verheven westerse idealen op het gebied van mensenrechten. Opnieuw is het dominante verhaal dat de Armeens-Apostolische Kerk optreedt als een Russische agent. Dit verhaal heeft aanhang gekregen in grote delen van Europa en de westerse invloedssfeer, en wordt gebruikt om oppositieleiden zwart te maken. Terwijl de regering openlijk probeert de grootste kerk van het land te onderdrukken, organiseerde ze – geheel in lijn met haar 'democratische ideologie' – een gebedsontbijt voor christelijke, joodse, islamitische, jezidi, Assyrische en andere gemeenschappen. Premier Pashinyan gebruikte het evenement om de Armeense traditie van 'religieuze tolerantie' te benadrukken.

De mensenrechtenorganisatie Christian Solidarity International (CSI), die probeerde met de gevangenen in Armenië te praten, kreeg geen toegang. John Eibner, de voorzitter van de organisatie, legde deze politiek-religieuze verschuiving uit: 'Een van Azerbeidzjans belangrijkste voorwaarden voor vrede is dat de Armeens-Apostolische Kerk, die historisch altijd solidair is geweest met de bevolking van Nagorno-Karabach, daarmee ophoudt.' Opnieuw: het christendom en christenen worden gebruikt als politieke instrumenten.

Christenen in het nauw

Iets soortgelijks doet zich voor in India, dat zo'n wereldwijde markt is dat Europeanen niets te maken willen hebben met koggeld voor wie een priester vermoordt, verkrachtingen van nonnen, sancties tegen christelijke organisaties of het in brand steken van kerken. In China treedt het communistische apparaat nog steeds repressief op tegen de ondergrondse kerk, via bureaucratische intimidatie en zelfs openlijke schending van internationale overeenkomsten. Een expliciet voorbeeld is de benoeming door de staat van katholieke bisschoppen die het ideologisch met de regering eens zijn, zelfs zonder goedkeuring van het Vaticaan.

Het modewoord 'mensenrechten' wordt ook in Europa zelf alleen als gepast gezien wanneer het politieke doeleinden dient. In Finland verscheen voormalig minister van Binnenlandse Zaken Päivi Räsänen op 30 oktober voor de derde keer voor de rechter. De vrome christen had in juni 2019 kritiek geuit op het LGBT-evenement 'Pride 2019'. Zij had geciteerd uit de Brief aan de Romeinen. De politie ondervroeg haar vanwege haar christelijke overtuiging. Zowel de rechtbank als het Hof van Beroep spraken de politica unaniem vrij. Desondanks tekende het Openbaar Ministerie opnieuw hoger beroep aan. Naast Räsänen wordt ook de lutherse bisschop Juhana Pohjola aangeklaagd voor het publiceren van een tekst van Räsänen waarin zij het christelijke standpunt over seksualiteit en het huwelijk uiteenzet. In beide gevallen wordt de zaak vervolgd wegens 'aanzetten tot haat tegen minderheden'.

Dat christenen momenteel een echte minderheid vormen die wereldwijd wordt vervolgd en geopolitiek onder vuur ligt omdat ze geen goede lobby heeft, is een waarheid als een koe.

* Marco Gallina studeerde geschiedenis en politicologie in Verona en Bonn. Dit artikel verscheen eerder in Tichy's Einblick. Vertaling: Willy Hemelrijk.

Wynia's Week verschijnt 156 keer per jaar en wordt **volledig mogelijk gemaakt** door de donateurs. Doet u mee, ook straks in het nieuwe jaar? [**Doneren kan zo**](#). **Hartelijk dank!**

Donateurs kunnen ook reageren op recente artikelen, video's en podcasts en ter publicatie in Wynia's Week aanbieden. Stuur uw reacties aan [**reacties@wyniasweek.nl**](mailto:reacties@wyniasweek.nl). Vergeet niet uw naam en woonplaats te vermelden (en, alleen voor de redactie: telefoonnummer en adres). Niet korter dan 50 woorden, niet langer dan 150 woorden. Welkom!